

'Zonder m'n moeder waren mijn zoontje en ik dakloos'

Vorig jaar beviel Sylvia van haar zoontje Thomas; en zijn geboorte zette haar wereld totaal op z'n kop. Hoe combineert ze het moederschap met werken aan haar toekomst en 'tiener zijn'? Aan Girlz! vertelt Sylvia hoe het is om als jonge mama door het leven te gaan.

'Ik woon thuis bij mijn moeder, samen met mijn broertje. En in september vorig jaar kwam er een nieuw gezinslid bij, mijn zoontje Thomas werd toen geboren. Ik ontdekte pas dat ik een kindje verwachtte toen ik dertig weken zwanger was; ik had het dus niet meer weg kunnen laten halen, als ik het had gewild. Mijn zwangerschap kwam als een complete verrassing, want ik werd ook helemaal niet dikker. Toen de huisarts het nieuws vertelde, barstte ik in tranen uit. Ik was blij, maar ook geschrokken en in de war. Vanaf dat moment kwam mijn leven in een stroomversnelling terecht. Ik had nog maar tien weken om aan het idee te wennen dat ik moeder werd. En om mij goed voor te bereiden op de bevalling. Ook dacht ik veel na over wat er komen ging. Honderden vragen spookten door mijn hoofd. Hoe zou mijn vriend reageren? We waren ook maar tien maanden samen! Was ik er wel klaar voor om een kindje op te voeden? En hoe moest dat straks met school en met mijn toekomstplannen? Ik zat in een emotionele achtbaan, die maar niet tot stilstand kwam.

vader werd. Daar zag ik als een berg tegenop, want ik had geen flauw idee hoe hij zou reageren. Tot mijn verbazing deed hij heel blij en enthousiast. Hij zei dat hij er samen met mij voor wilde gaan. Door zijn reactie zag ik de toekomst positief in. Ik was ervan overtuigd dat we het zouden redden; hij en ik, samen met ons kindje. Maar na een tijdje draaide zijn mening honderdtachtig graden. Ineens zag hij het niet meer zitten met z'n drietjes. Mensen uit mijn omgeving hadden mij al gewaarschuwd dat mijn vriend vroeg of laat weg zou gaan. Daar wilde ik toen helemaal niks van weten, ik wilde zo graag een toekomst met hem opbouwen.'

Slaapgebrek

'In april maakte de vader van mijn kindje het uit. Thomas was toen ongeveer zeven maanden oud. Hij vond dat ik te veel aandacht had voor Thomas en te weinig voor hem. Toen hij dit zei, stortte mijn hele wereld in. Hoe kon dit nou? Ik dacht dat we voor altijd bij elkaar

zouden blijven. Plotseling was ik een alleenstaande moeder. En ik had geen tijd voor liefdesverdriet, ik had een kind en moest door. Nu het uit is, zegt mijn ex-vriend dat hij een band met zijn zoontje wil opbouwen. Helaas merk ik daar weinig van. Hij haalt Thomas nooit uit zichzelf op om iets leuk te gaan doen. Dat maakt me boos en verdrietig. Vooral voor mijn zoontje, want ik gun hem

een vader die er voor hem is. Dat verdient hij ook. En voor mezelf is het fijn als we de zorg wat meer kunnen verdelen, je bent toch samen verantwoordelijk voor een kindje. Ik hoop dat zijn houding nog verandert. Mijn moeder is mijn grote steun en toeverlaat. Ze steunt me door dik en dun en helpt mij met de zorg voor Thomas. Als ze mij niet had willen helpen of er niet was geweest, had mijn leven er nu totaal anders uitgezien. Zonder haar hebben mijn zoontje en ik geen dak boven ons hoofd, geen geld om van te leven en kan ik niet naar school. Door mijn moeder kan ik Thomas bieden wat hij verdient en werken aan onze toekomst samen. Ik weet dat dit niet vanzelfsprekend is, want sommige tienermoeders moeten zich helemaal in hun eentje zien te redden. Zij hebben niemand om op terug te vallen, zoals ik. Ik heb dus veel geluk met de hulp van mijn moeder en daar ben ik haar dankbaar voor. Want ook voor haar is het zwaar. Zijn je eigen kinderen bijna volwassen, heb je ineens weer een baby om je heen. Vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week. Ze geeft een groot deel van haar vrijheid op door mee te helpen met de zorg en opvoeding van Thomas. Ook mist ze een eigen plekje in huis, want overall slingeren babyspullen rond. Mijn moeder en ik hebben duidelijke afspraken met elkaar gemaakt; wie doet wat en wanneer? Ook plannen we onze tijd heel goed, zodat ik toch naar school kan gaan. Als ik thuis ben, doe ik zelf alle zorgtaken. Van eten geven en in bad doen tot naar bed brengen en 's nachts opstaan. Dat laatste komt regelmatig voor. Momenteel heb ik ernstig slaapgebrek. De reden? Thomas wordt op de raarste tijden wakker. Sinds kort is zijn biologische klok ingesteld op drie uur... 's nachts! Als hij eenmaal wakker is, wil hij meestal niet meer slapen en begint hij ontzettend hard te gillen. Iedereen in huis wordt er meestal wakker van. Ik nog het vaakst, want zijn bedje staat bij mij op de kamer. Ik probeer hem zo goed mogelijk te kalmeren. Dat doe ik door met hem te knuffelen of te spelen totdat hij weer rustig is. Zodra hij zijn oogjes dichtdoet, kruip ik weer in mijn eigen bed. Als ik geluk heb, kan ik nog even doorslapen. Maar soms heb ik pech en moet ik er nog een paar keer uit. Mijn échte wekker gaat om kwart voor

zes af. Ik baal soms ontzettend dat ik verplicht zo vroeg op moet staan. Voor de geboorte van Thomas kon ik nog wel eens wat langer blijven liggen. Dan ging ik gewoon een uurtje later weg. Dat kan nu niet meer. Door de lange nachten voel ik me overdag brak op school en op mijn stage. Maar ik weet ook dat dit maar een fase is. Er breekt vast een tijd aan dat het slapen beter gaat. Tenminste, dat hoop ik wel!'

Moeilijke periode

'Ik volg een zorgopleiding aan het ROC. Ik zat in het eerste jaar toen ik ontdekte dat ik zwanger was. Door mijn zwangerschap en de geboorte van Thomas kwam er van school niet veel meer terecht. Het was lastig om alles met elkaar te combineren. Zodra het

zeven uur 's ochtends. Mijn taak? Ouderen helpen met de dagelijkse dingetjes, zoals wassen, aankleden en huishoudelijke klusjes. Ik vind het leuk om met hulpbehoevende ouderen te werken, maar het liefst word ik straks traumaverpleegkundige. Natuurlijk moet ik ook huiswerk maken en leren voor tentamens. Daar kom ik pas aan toe als Thomas in bed ligt én slaapt. Met een beetje mazzel kan ik om acht uur aan mijn huiswerk beginnen. Maar als hij niet meteen wil slapen, wordt het later. Dat vind ik lastig; zo houd ik steeds minder tijd voor mezelf over. En die heb ik al zo weinig. Pas als mijn huiswerk af is kan ik ontspannen en doen wat ik wil. Msn'en met vriendinnen bijvoorbeeld. Of een beetje televisiekijken. Soms ben ik echt helemaal kapot, want ik moet altijd maar door. Ook als ik moe ben of ergens geen zin in heb. Er is

Dat is altijd heel gezellig, met al die beesten en zo. Zulke uitjes plan ik wel rond zijn middagslaapje, dus we gaan 's ochtends of 's middags. Anders is Thomas heel snel moe en wordt hij huilerig. Dan is de pret zo over. Er komt wel veel kijken bij zo'n uitje. Behalve Thomas gaat er ook een 'overlevingspakket' mee in de buggy; luiers, babydoekjes, voeding en natuurlijk zijn speentje. Ik ben blij dat mijn vriendinnen het leuk vinden om mee te gaan. Want sinds ik moeder ben, heb ik minder tijd voor ze dan vroeger. Gelukkig hebben ze begrip voor mijn situatie. Meestal spreken we bij mij thuis af, vaak op vrijdagavond. Dan komen ze gezellig wat drinken en kletsen we uitgebreid bij over van alles en nog wat. Als we zin hebben om te stappen, gaan we naar een café of discotheek. Mijn moeder past dan op. Soms wordt het laat en kom ik 's nachts pas thuis, maar uitslapen is er helaas niet meer bij. Als mijn zoontje wakker is, kan ik natuurlijk niet zomaar de hele middag op bed blijven liggen. Dan moet ik opstaan, of ik nu moe ben of niet. Het is geen kwestie van 'doen waar ik zin in heb vandaag'. Daar baal ik van, want ik ben nog jong en daar wil ik ook van genieten. Ik had zelf liever nog een poosje gewacht met kinderen krijgen; het in de juiste volgorde willen doen. Eerst een goede toekomst opbouwen. Compleet met een diploma, een baan, een huis en een vaste, stabiele relatie. Natuurlijk zou ik mijn zoontje voor geen goud meer willen missen, maar als ik een tweede kans zou krijgen zou ik – denkend aan het harde werken, de moeilijke momenten en het slaapgebrek – het toch allemaal heel anders doen.'

'Ik had zelf liever nog een poosje gewacht met kinderen krijgen'

kon, heb ik de draad op school weer opgepakt. Omdat ik veel lessen had gemist, moest ik het eerste jaar opnieuw doen. Heel vervelend, maar stoppen met mijn opleiding wil ik niet. Daarvoor vind ik mijn toekomst en die van mijn zoontje veel te belangrijk. Met een diploma op zak heb je nu eenmaal betere kansen op een goede baan. Die heb ik nodig om straks zelfstandig rond te kunnen komen. Omdat mijn moeder in de zorg werkt en avonddiensten draait, kan ze overdag op Thomas passen. Als ik thuiskom, neem ik het stokje over en gaat zij naar haar werk. Op deze manier lossen we elkaar af. Binnenkort gaat Thomas naar een gastouder die op meer kindjes tegelijk past. Daar kijk ik naar uit. Het is leuk voor hem, want dan kan hij met andere kindjes van zijn leeftijd spelen, en mijn moeder en ik krijgen zo wat meer ruimte in ons drukke schema. Ik ga drie dagen per week naar school; maandag, dinsdag en woensdag, van half negen tot vier. Op donderdag en vrijdag loop ik stage in een woonzorgcentrum en begin ik al om

een kleintje afhankelijk van mij en ik wil mijn best doen voor onze toekomst. Die verantwoordelijkheid is niet gemakkelijk, geloof me. Een tijdje geleden had ik wekelang geen enkel moment voor mezelf. Als Thomas dan eindelijk sliep, viel ik ook meteen in slaap. Ik werd echt geleefd. Dat was een moeilijke periode voor mij.'

Overlevingspakket

'Ik vind het belangrijk om 'quality time' door te brengen met mijn mannetje. Daarom speel ik elke dag een uurtje met hem. Thomas vindt het prachtig als ik hem in de lucht houd en ronddraai. We doen dan alsof hij een vliegtuig is. Op zaterdag ga ik vaak naar het zwembad met Thomas én mijn vriendinnen. Dat is een leuk uitje voor ons allemaal. Thomas vindt het heerlijk om met z'n handjes in het water te spetteren. Of hij dobbert lekker rond met een grote zwemband om, zo schattig! Op zondagmiddag gaan we vaak naar de speeltuin of naar de kinderboerderij bij ons in de buurt.

'Soms ben ik helemaal kapot, maar ja, ik heb een kind en moet door'

Voor mijn moeder gold hetzelfde. Zij was bij de bewuste doktersafpraak aanwezig en ze schrok ontzettend toen ze hoorde dat ze nu al oma zou worden. Dit had ze natuurlijk nooit verwacht! Maar haar gevoelens liet ze op dat moment niet zien, want ze wilde mij niet nog meer overstuur maken. Toen ik van de eerste schrik bekomen was, moest ik mijn vriend nog vertellen dat hij

Wat zou jij doen als je zwanger was? hyves.nl/girlz

